

Arrest

nr. 63 096 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DE WIT loco advocaat T. HERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende.

1.2 Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 maart 2011 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 29.07.2010 door D.N. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (Wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene heeft op 29/07/2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving gedaan als werknemer /werkzoekende (art. 40 §4, 1 van de wet van 15/12/1980). Gezien uit het dossier bleek dat betrokkene niet meer tewerkgesteld was en als werkzoekende onvoldoende bewijzen voorlegde, werd er een bijlage 20 zonder bevel betekend aan betrokkene. Nadien legt zij nogmaals interimcontracten en loonfiches voor samen met bewijs van inschrijving van de VDAB.

Uit het dossier kunnen we afleiden dat betrokkene gewerkt heeft bij ACC dienstencheques (domestic services) van 10.09.2010 tot 30.10.2010 voor 5 uur /week en via Tempo Team van 06.10.2010 tot 22.12.2010 telkens 3 dagen/week. Beide tewerkstellingen zijn dus beëindigd en betrokkene is volgens de databank van de RSZ voor geen enkele andere werkgever meer gemeld geweest. Zij is dus heden niet tewerkgesteld en kan dus ook als werknemer het verblijfsrecht niet bekomen.

Ook als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht niet erkend zien. Buiten een oud inschrijvingsbewijs van de VDAB wordt er niets anders voorgelegd wat erop wijst dat betrokkene actief werkzoekende is. Bovendien maakt betrokkene ook niet aannemelijk dat zij in de toekomst toe een reële kans maakt op tewerkstelling. Zij legt wel bewijzen voor van vroegere tewerkstelling hier in België maar niks toont aan dat zij in de toekomst toe zal tewerkgesteld worden. Er worden geen sollicitatiebewijzen, geen diploma's, geen informatie over vroegere werkervaringen of vaardigheden, positieve reacties op sollicitaties of dergelijke voorgelegd wat erop kan wijzen dat zij binnen afzienbare tijd zal aangeworven worden.

Gezien al deze elementen in het dossier, dient het de aanvraag van verklaring van inschrijving dan ook te worden geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij vraagt in fine van het verzoekschrift aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) “(...) en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad is derhalve niet bevoegd om “aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen.” Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 *In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).*

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Doordat artikel 40 4 van de Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 bepaalt “Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (…)”

Terwijl verzoekende partij voldeed aan voorwaarden, over de Nederlandse nationaliteit beschikt, al het nodige deed om werk te zoeken, effectief op regelmatige basis werkte en alle bewijsstukken hieromtrent voorlegde, werd toch arbitrair beslist dat haar het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie diende te worden geweigerd.

Zodat de bestreden beslissing indruist tegen de bepalingen van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

Toelichting:

Nadat verzoekende partij haar verklaring van inschrijving deed bij de gemeente Denderleeuw, ging zij onmiddellijk op zoek naar werk. Zij deed dit via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Verzoekende partij werkte op regelmatige basis en maakte de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties. Zij voegt deze ook nogmaals als bijlage bij dit verzoekschrift (stuk 5 t.e.m. 36).

Uit de stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wel degelijk actief op zoek ging naar werk, effectief werkte en een reële kans maakte om ook naar de toekomst toe opnieuw tewerkgesteld te worden en blijven.

De bestreden beslissing dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) waarin wordt gesteld dat verzoekende partij niet tewerkgesteld zou zijn en evenmin actief op zoek zou zijn naar werk en er geen aanwijzingen zouden zijn dat zij naar de toekomst toe zou kunnen worden tewerkgesteld, en dat zij op basis hiervan het verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende niet kan bekomen, druist met andere woorden in tegen de werkelijkheid.

Bijgevolg werden de bepalingen van art. 40 § 4 VrW, in casu geschonden.

Uit de destijds overgemaakte — en tevens bij dit verzoekschrift gevoegde (stuk 6 t.e.m. 36) — stukken, blijkt duidelijk dat verzoekende partij van oktober tot en met het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op regelmatige basis werkte. Zo werkte zij in oktober en november telkens 12 dagen, in de maand december 2010 gedurende 15 dagen, in de maand februari 2011 zelfs 16 dagen. Ook in de maand maart — vooraleer de beslissing haar werd ter kennis gebracht — was zij reeds de volledige week aan het werk.

Er is met andere woorden duidelijk sprake van een schending van artikel 40 §4 Vr.W. aangezien verzoekende partij in casu wel degelijk de nodige inspanningen deed om werk te zoeken en ook op regelmatige basis effectief werkte, én de nodige stukken hiervan overmaakte, maar toch beslist werd haar het recht van verblijf te weigeren.

Dit middel is derhalve gegrond.(…)”

3.2 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, als burger van de Unie, in toepassing van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op 29 juli 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend als werknemer of werkzoekende. De verzoekende partij valt bijgevolg onder de bepaling van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(…).”*

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog verschillende stukken waaruit moet blijken dat zij van oktober tot en met het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op regelmatige basis werkte. Zij stelt verder dat zij in oktober en november telkens 12 dagen werkte, in december 2010 gedurende 15 dagen, in februari 2011 zelfs 16 dagen en in de maart, voordat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht, was zij reeds een week aan het werk. Zij is van mening dat zij wel degelijk de nodige inspanningen deed om werk te zoeken en ook op regelmatige basis effectief werkte en de nodige stukken hiervan overmaakte.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de stukken, waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit een tewerkstelling van de verzoekende partij zou moeten blijken voor de maanden januari, februari en maart 2011 zich niet in het dossier bevinden. Verder blijkt dat de verzoekende partij op 29 juli 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende heeft ingediend. De verzoekende partij werd verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 28 oktober 2010, *'arbeidscontract of werkgeversattest/inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven, reële kans tot aanwerving - recente loonfiches'* over te leggen. Op 8 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt alsnog een bijkomende maand de tijd gegeven, namelijk tot 4 januari 2011, om alsnog de vereiste documenten over te maken, zijnde: *'Als werknemer: een recent werkgeversattest of recent contract met voldoende uren van tewerkstelling en indien het interimtewerkstelling betreft, dienen ook de loonfiches voorgelegd te worden. Als werkzoekende: - een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven – het bewijs dat de betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld.'* Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij heden niet tewerkgesteld is aangezien uit het dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij ACC dienstencheques (domestic services) van 10 september 2010 tot 30 september 2010 voor 5uur/week en via Tempo Team van 6 oktober 2010 tot 22 december 2010 telkens 3 dagen/week en dat uit de databank van de RSZ blijkt dat de verzoekende partij voor geen enkele andere werkgever meer gemeld geweest is. De verzoekende partij kan ook niet als werknemer een verblijfsrecht bekomen daar zij buiten een oud inschrijvingsbewijs van de VDAB niets anders voorlegt wat erop wijst dat zij actief werkzoekende is en maakt ook niet aannemelijk dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

De verzoekende partij werd verzocht voor 4 januari 2011 de vereiste documenten over te maken aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat zij de voormelde stukken voor deze datum, laat staan überhaupt, heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde kan dan ook niet verweten worden met de tewerkstelling van januari, februari en maart 2011 geen rekening te hebben gehouden.

In de mate waarin de verzoekende partij aan de Raad een heroverweging van haar aanvraag zou wensen te verkrijgen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij maar geen schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij voldeed aan voorwaarden, al het nodige deed om werk te zoeken, effectief op regelmatige basis werkte en alle bewijsstukken hieromtrent voorlegde, werd toch arbitrair beslist dat haar het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie diende te worden geweigerd.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij meldde zich aan bij de gemeente Denderleeuw op een verklaring van inschrijving te doen. Zij heeft hierbij aangetoond dat zij aan alle voorwaarden voldeed en alle benodigde documenten hieromtrent voorgelegd.

Het is echter zo dat verzoekende partij bij haar aankomst uiteraard nog niet aan het werk was, doch dat zij alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk werk te zoeken en vinden. Aanvankelijk kon zij slechts sporadisch werken, doch na verloop van tijd kon zij op regelmatige basis en gedurende volledige dagen aan de slag.

Verzoekende partij ging actief op zoek naar werk via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Verzoekende partij maakte de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties en voegt deze nogmaals als bijlage bij dit verzoekschrift (stuk 5 tem. 36).

Uit de stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wel degelijk actief op zoek ging naar werk en ook effectief werkte.

Op 25/02/2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid echter beslist aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 16/03/2011 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Het is echter volkomen onredelijk het verblijf van verzoekende partij te weigeren, aangezien verzoekende partij wel degelijk de nodige inspanningen heeft gedaan om werk te zoeken, zij ook effectief én op regelmatige basis werkte en zij de bewijsstukken hiervan steeds heeft overgemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt in zijn beslissing dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) dat verzoekende partij niet langer tewerkgesteld is en dat zij sinds december 2010 bij geen enkele andere werkgever is gemeld geweest. Bijgevolg wordt besloten dat zij niet tewerkgesteld is en dus het verblijfsrecht als werknemer niet kan bekomen. Dit strookt echter niet met de werkelijkheid.

Bovendien besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekende partij ook geen verblijfsrecht als werkzoekende kan bekomen. Er zou zgn. geen aanwijzing zijn dat verzoekende partij actief werkzoekende is en naar de toekomst toe zal kunnen worden tewerkgesteld. Ook dit strookt geenszins met de werkelijke toestand en wordt duidelijk weerlegd door de stukken.

Verzoekende partij deed immers na de voorlopige beslissing in november 2010 nog meer haar uiterste best om verder werk te zoeken. Zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken werkte zij van oktober tot en met het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op regelmatige basis. Zo werkte zij in oktober en november telkens 12 dagen, in de maand december 2010 gedurende 15 dagen, in de maand februari 2011 zelfs 16 dagen. Ook in de maand maart — vooraleer de beslissing haar werd ter kennis gebracht — was zij reeds de volledige week aan het werk. Verzoekende partij maakte deze stukken ook over aan de bevoegde instanties. Als bijlage worden zij nogmaals gevoegd onder stuk 6 t.e.m.36.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in casu wel degelijk de nodige inspanningen deed om werk te zoeken en ook op regelmatige basis effectief werkte, én de nodige stukken hiervan werden overgemaakt, was het volkomen onredelijk om ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoekende partij toonde immers aan dat zij nog steeds op zoek was naar werk en op regelmatige basis werkte, hetgeen — in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid in de bestreden beslissing voorhoudt — ook weergeeft dat verzoekende partij nog steeds kans maakt om opnieuw te worden aangesteld én te kunnen blijven werken, Indien dit alles naar behoren in aanmerking zou zijn genomen, zou nooit tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Europese Unie in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoekende partij voldeed immers aan elke voorwaarde om haar verblijf als EU burger in België te behouden. Toch meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar dit te moeten weigeren.

Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een dossier nog correct en rechtvaardig gebeurt.

Het is dan ook duidelijk dat de weigeringsbeslissing volkomen onredelijk is en dient te worden vernietigd.

Dit middel is derhalve eveneens gegrond en ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.(...)”

3.4 Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekende partij toont niet aan, rekening houdende met het hierboven gestelde, dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS